

1984
JUNI

INFO-TIJD K INFO-TIJD K INFO-TÜRK

bulletin mensuel • monthly bulletin • maandelijks bulletin

92

8STE JAAR • UITGEVER: TURKS COLLECTIEF VOOR UITGAVE EN VERSPREIDING • INFO-TURK - 13/2, Ch. MAURICE WISERPLEIN - 1040 BRUSSEL • TEL: (32-2) 230 34 72 • JAAR-ABONNEMENT: 500 BF • PCR: 000-1168701-45 • ISSN 0770-9161

HET ANTWOORD VAN GENERAAL EVREN
OP DE "GOEDE WIL" VAN DE RAAD VAN EUROPA

MESENJACHT

Eindelijk vakantie... Overal in noordelijk Europa ziet men aantrekkelijke publiciteit over de zonnige Middellandse Zeelanden, die met mekaar wedijveren om de buitenlandse toeristen aan te trekken. Turkije is één van die landen. Een land dat na drie jaar interval opnieuw opgenomen werd in de Raad van Europa, in de overtuiging dat het "tijdschema dat opgesteld werd door de vroegere militaire regering voor de terugkeer naar de democratie gerespecteerd werd..."

Aangezien de Europese afgevaardigden hun Turkse collega's verwelkomden als de vertegenwoordigers van een "Europese democratie" moet geen enkel Europees demokraat twijfelen om tijdens de lange hete zomerdagen op vakantie te gaan naar dit zonnig toerismeparadijs. Er is geen enkele reden meer om wroeging te hebben over het feit dat men bijdraagt tot de financiering van een diktatoriaal regime...

Zonder twijfel zullen duizenden Europese democraten, naar aanleiding van de beslissing van de Raad van Europa van de zon gaan genieten aan de Turkse kust. Terwijl zij zich amuseren zijn er in hetzelfde land

- meer dan 20.000 politieke gevangenen die lijden onder de onmenselijke omstandigheden in de militaire gevangnissen,
- velen van hen zullen heen en weer pendelen tussen deze gevangnissen en de militaire rechtbanken,
- Sommige reeds ter dood veroordeelden zullen opgehangen worden.

En wat nog?

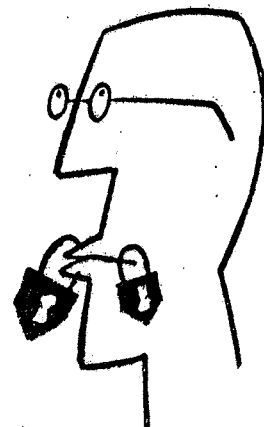
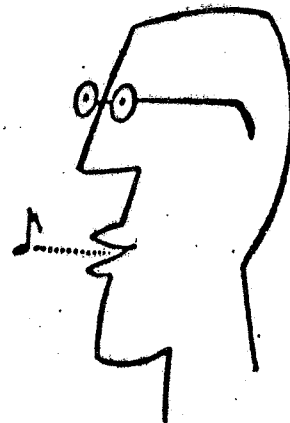
Meer dan duizend voorname intellectuelen van Turkije zullen de zomerdagen doorbrengen in de militaire ondervragingscentra, omdat ze een petitie aan de "President van de Republiek" ondertekenden. Waarschijnlijk zullen velen van hen vastgehouden worden omdat ze hun recht op petitie, dat erkend wordt in de nieuwe grondwet, uitoefenden. (Zie *Bulletin* van mei 1984)

De petitie, die in naam van 1260 leidende intellectuelen (het aantal steeg nadien tot 1383) op 16 mei 1984 afgegeven werd op het presidentieel paleis, vraagt het opheffen van foltering en het herstel van de politieke vrijheid.

Twee weken later, op 28 mei, viel Generaal-President Evren uit tegen de ondertekenaars. Vanuit Manisa, zijn thuisprovincie in westelijk Turkije, beschuldigde Evren hen ervan Turkije op internationaal niveau in diskrediet te willen brengen in verband met het niet respecteren van de mensenrechten. Hij zei dat de "zogenaamde intellectuelen het recht op vrije vereniging verdedigen, zodat al de vroegere slechtheid (van vóór de coup) weer hervat kan worden onder de dekmantel van onschuldig lijkende verenigingen, vakbonden en beroepsbonden."

"Als zij zo geïnteresseerd zijn in politiek, waarom zoeken zij dan geen plaats in één van de politieke partijen? Ik sta borg voor de grondwet en ik zal me blijven verzetten tegen iedere verandering van de grondwet.

"Die pseudo-intellectuelen van Turkije die tenslotte verraders worden. Ze zeggen dat de mensenrechten geschonden worden in Turkije. Zij vergeten dat de staat van beleg nog steeds van kracht is in het land. Ze zeggen dat foltering een misdaad tegen de mensheid is. Wij spreken dat niet tegen. Het is een misdaad en daarom straffen wij de overtreders. Deze pseudo-intellectuelen zetten hun campagne verder en proberen Turkije

te kleineren in de ogen van de wereld. Dat is het wat ze in feite willen. Wij zijn ons volledig bewust van hun ware bedoeling en hebben bewezen tegen hen. Zij zeggen dat de doodstraf afgeschaft moet worden en dat de reeds ter dood veroordeelden niet mogen terechtgesteld worden. Ze vergeten echter dat de doodstraf zelfs in de Verenigde Staten bestaat. Ze hebben daar de elektrische stoel.

"Eén van hun doelstellingen is ons te dwingen een algemene amnestie af te kondigen, ook voor die terroristen die ons op het punt van de vernietiging brachten. Wij wisten dat er groepen zijn die dit zouden eisen, dus zagen we ons genoodzaakt in de grondwet een clause in te lassen die amnestie voor deze terroristen uitsluit. Dezelfde dieven, moordenaars en verkrachters belanden een paar dagen later opnieuw in de gevangenis voor dezelfde misdaden (vorige amnestie). Hoe kunnen we er zeker van zijn dat ze dezelfde fouten niet weer zullen maken? Heeft iemand de familieleden van de getroffen en gevraagd of ze de daders vergeven hebben? Degenen die zichzelf intellectuelen noemen willen geen amnestie voor deze mensen. Zij willen vergiffenis voor anarchisten.

"Zij vragen de produktie van ideeën. Wat ze hiermee in werkelijkheid bedoelen is dat ze willen dat boeken over fascisme, leninisme, marxisme en maoïsme vrij gepubliceerd mogen worden. Ze willen alleen maar de nieuwe generatie vergiftigen met het lezen van dergelijke publikaties. Wat ze nog willen is persvrijheid en de autonomie van de turkse radio en televisie. Eerst en vooral wil ik benadrukken dat wij niets doen tegen de persvrijheid, maar we leven nu onder de staat van beleg. De hele natie was er getuige van hoe de kommunisten vóór 12 september gebruik maakten van de TRT.

"Ten derde willen zij autonomie voor de universiteiten. Zij willen niet dat de Staat zich mengt in hun activiteiten. We waren er tevens getuige van hoe deze universiteiten in het verleden haarden van anarchie waren.

"Deze mensen die zichzelf intellectuelen noemen beweren dat zij alleen weten wat juist is. Uw gedach-

ten en mijn gedachten zijn niet belangrijk voor hen. Alleen zij weten wat het beste is. Wij hebben teveel intellectuelen gezien die tenslotte naar een vreemd land vluchtten... Sommigen stierven daar zelfs... Wat kan ik aanvangen met zo'n intellectuelen."

In feite is de speech van Generaal Evren bedoeld om de procedures tegen de ondertekenaars van de petitie te beïnvloeden. Deze werden allen verzocht zich aan te bieden bij de aanklager van de krijgswet voor ondervraging. Iedere persoon kan van 1 tot 3 jaar gevangenis krijgen.

Door de ondertekenaars van deze heel onschuldige petitie te veroordelen zonder te wachten op de beslissing van de rechter, maakte Evren duidelijk dat hij geen enkel respect heeft voor het recht.

Noch heeft hij respect voor de wil van het volk... De ideeën van de petitie worden volledig gedeeld door de voornaamste oppositiepartij. De voorzitter van de Sociaal-demokratische Partij (SODEP), professor Erdal İnönü, zei op 28 mei in antwoord op een vraag dat deze ideeën overeenstemmen met deze van zijn partij.

Hij onderstreepte de noodzaak van de werking van een democratisch mechanisme in het land, dit zo vlug mogelijk, en hij verklaarde verder: "Juist omdat Turkije hersteld van een langdurige ziekte mogen we het niet nalaten bepaalde vitale kwesties aan te pakken. In feite geloof ik dat politici tijdens deze herstelperiode nog meer verantwoordelijkheid dragen. Als we nu zwijgen kan het nadien te laat zijn. De democratie in Turkije zal heropleven wanneer ons economisch, sociaal en intellectueel leven herleeft."

De chef van de junta hecht echter geen belang aan de woorden van een politieke partij die bij de laatste gemeenteraadsverkiezingen één vierde van de stemmen behaalde.

Voor de "goede wil" en de wensen van de Raad van Europa betuigde hij reeds zijn dank met de woorden "Wij handelen nooit onder druk van anderen".

Hij bewees dit nogmaals... En nadat hij de zegen kreeg van de Raad van Europa begon zijn diktatuur in Turkije aan een nieuwe heksenjacht.

INTEGRALE TEKST VAN DE PETITIE VAN DE INTELLEKTUELEN

De democratie leeft door haar instellingen en principes. Wanneer in een land de instellingen, begrippen en principes die aan de basis liggen van de democratie, vernietigd worden, wordt het eens zo moeilijk om de schade die daardoor aangericht werd te herstellen.

Het ontnemen van de eigen waarden en instellingen aan de democratie, het uithollen van haar inhoud met behoud van slechts de vorm, is even gevaarlijk als de democratie afschaffen. Om die reden verdient wij de instandhouding van de instellingen, begrippen en principes, die de organisatie van de staat, gebaseerd op historische ervaring, verzekeren, evenals hun versterking in een democratische omgeving.

Ons volk is alle mensenrechten die in de hedendaagse maatschappijen bestaan waardig en moet ze alle, zonder uitzondering kunnen uitoefenen. We ervaren het als beledigend dat ons land in een situatie gebracht werd van een land waarover in het buitenland gediskussieerd wordt betreffende de waarborgen om de mensenrechten te verzekeren.

Het recht op leven evenals een menswaardig leven is het hoofddoel van het georganiseerd en gezamenlijk bestaan, waarvan in onze tijd om geen enkele reden mag afgeweken worden; het is een natuurlijk en heilig recht. Of dit recht inhoud krijgt hangt ervan af of men zijn mening vrijuit kan uiten en ontwikkelen, evenals van de mogelijkheid om zich te organiseren op basis van persoonlijke opinies. Het feit dat de individu's in onze maatschappij nieuwe en verschillende ideeën naar voor brengen lijkt voor ons niet de oorzaak van de crisis, zoals men wil doen voorkomen, maar een voorwaarde voor de vitaliteit van de maatschappij.

De gerechtigheid, de laatste toevlucht van de mens, is tezelfdertijd de voornaamste steun van een menswaardig bestaan. De gebruikelijke middelen in de hedendaagse rechtsstaat om de rechtvaardigheid toe te passen, maken het noodzakelijk dat het zoeken naar het recht op geen enkele manier gehinderd wordt en dat bij de rechtsprocedure geen bijzondere rechtswegen noch buitengewone methoden gebruikt worden. Wij vinden dat het niet met de hedendaagse opvattingen van democratie strookt wanneer buitengewone bestuursvormen permanent van toepassing worden in als normaal beschouwde tijden.

De beperking van het recht van de burgers zonder rechtsprocedure, het uitvinden van delikten door niet voor discussie openstaande eenzijdige administratieve procedures, het ontnemen van de politieke rechten en het uiten van beschuldigingen die slechts van algemene aard zijn, leiden tot maatschappelijk verval. Wanneer de aansluiting bij verenigingen, cooperatieven, stichtingen, beroepskamers, vakbonden en politieke partijen evenals meningen die indertijd niet strafbaar waren, nadien in functie van de heersende opvattingen als misdadig beschouwd worden, dan is dat niet verenigbaar met het begrip van rechtsstaat.

Het democratisch systeem kan zelf niet verantwoordelijk gesteld worden voor de golf van terrorisme die Turkije overspoelde.

Iedere georganiseerde maatschappij heeft de onvermijdelijke plicht om gewelddaden te bestrijden. Het is echter een fundamentele eigenschap van de staat dat deze bij het bestrijden van het terrorisme aan de rechtsnormen gebonden is. Het bestaan van het terrorisme kan nooit het aanwenden van identieke methoden door de staat rechtvaardigen.

Foltering, waarvan het bestaan bewezen werd door uitspraken van rechtbanken, is een misdaad tegen de mensheid. Wij vrezen dat foltering een gewone primitieve afstraffing geworden is, onafhankelijk van een vonnis. Bovendien beschouwen we de omstandigheden in de gevangenissen, die het begrip van vrijheidsbeperking te buiten gaan, als mishandeling en foltering.

Alle nodige maatregelen moeten genomen worden om de foltering volledig te doen ophouden. Wanneer bij het gerechtelijk onderzoek, de instructie of de verdediging afgeweken wordt van de normen van de rechtsstaat; wanneer in de proceduremethode de universele waarborgen, onderstreept door het principe dat "de aangeklaagde in ieder geval onschuldig beschouwd wordt tot zijn veroordeling", niet nageleefd worden, dan wordt, vooral in politieke processen, de willekeur een grondelement van de procedure.

Aangezien alle sectoren van de maatschappij delen in de verantwoordelijkheid voor het ontstaan van het terrorisme, geloven wij in de noodzaak om de terechtstelling van de ter dood veroordeelden niet uit te voeren, en de doodstraf af te schaffen om voorgoed een einde te maken aan het idee dat doden een oplossing brengt.

Uitgaand van het universeel feit dat een vertraagde rechtspraak onrechtvaardig is, zijn wij van oordeel dat alle processen zo vlug mogelijk afgehandeld moeten worden.

Het zijn de sociale en de politieke omstandigheden die aanleiding geven tot delikten. Men mag de verantwoordelijkheid, die ligt in de toenmalige maatschappelijke onstabiele van Turkije, niet over het hoofd zien. Om die reden, en om bij te dragen tot de sociale vrede, achten wij een uitgebreide amnestie onontbeerlijk. Opdat de politiek een middel zou zijn dat in het openbaar leven toelaat het goede van het kwade te onderscheiden en het juiste van het onjuiste, moet de maatschappij gezamenlijk deelnemen aan het bestuur van de maatschappij.

De gebreken van de dagelijkse politiek, die men aantreft in alle landen en die onvermijdelijk zijn, kunnen geen reden zijn om te beletten dat men de maatschappij een dienst bewijst langs de politieke aktie - die voor allen toegankelijk zou moeten zijn - en om het monopolie van de politieke aktie te beperken tot bepaalde lagen, tot één persoon of tot een bepaalde groep personen. Politiek kan niet uitsluitend gereduceerd worden tot administratieve besluiten.

De nationale wil krijgt alleen inhoud in een maatschappelijke orde waar alle delen van de maatschappij vrij kunnen organiseren. In landen waar niemand opgesloten wordt wegens zijn politieke overtuigingen en filosofieën en waar de burgers niet bekritiseerd worden wegens hun godsdienstige overtuiging, is de nationale wil de hoogste macht. De wettelijkheid van deze hoogste macht is afhankelijk van de houding die deze aanneemt ten opzicht van de fundamentele rechten en vrijheden.

De omstandigheden die de vrije beschikking van de wil van de meerderheid beletten, zijn in strijd met de democratie. Zo is ook het afschaffen van de fundamentele rechten onder het voorwendsel dat het de wil van de meerderheid zou zijn, onverenigbaar met democratie.

In het historisch ontwikkelingsproces hebben de democratische grondwetten tot doel de rechten en vrijheden van de burgers te garanderen. Iedere bepaling die de positie van het individu ten opzichte van de staat verzwakken, zijn - om het even welke naam zij dragen - een afwijking van de democratie. In deze omstandigheden wordt de grondwet, die de bron van het democratisch leven zou moeten zijn, een hindernis voor de democratie.

De vakbonden, beroepsbonden en verenigingen en voor alles de politieke partijen zijn de onmisbare steunpilaren van het democratisch leven. In dezelfde maat als waarin het hun plicht is de economische belangen en de solidariteit van hun leden te verdedigen, moeten de beroepsorganisaties, samen met de politieke partijen, de democratische vrijheden van personen en groepen beschermen, en moeten zij een middel en een stuwkracht zijn die hen in staat stelt deel te nemen aan het bestuur. Zie hier waarom wij het nodig achten de meest ruime garanties te geven in de bepalingen van de grondwet voor het recht op organisatie en deelneming.

In iedere maatschappij is de aanwezigheid van elementen van vrede, diversiteit en vernieuwing noodzakelijk voor de toekomst en de ontwikkelingscapaciteit van de maatschappij. Uit dit oogpunt moet alle intellectuele produktie, van om het even welk type, beschermd worden en nieuwe voorstellen moeten vrijuit naar voor gebracht worden aan de publieke opinie.

Een vrije pers is een basiselement dat bijdraagt tot de democratische orde. Om daartoe te komen is het nodig dat de maatschappij totaal onafhankelijk geïnformeerd wordt over zichzelf, zonder controle en op verschillende wijze, en dat iedere vorm van kritiek een plaats in de pers krijgt. Het is alleen een dergelijke pers die toelaat de vorming van de pluralistische publieke opinie te verzekeren en een democratische controle te scheppen op het beleid van de maatschappij. Precies om die redenen, en op

voorwaarde dat hun neutraliteit verzekerd wordt, denken wij dat ook de turkse instellingen van radio en televisie autonoom zouden moeten worden.

Het voornaamste doel van de opvoeding is het vormen van mensen die vrij denken, met uitgebreide kennis, bekwaam en produktief. Het is daarentegen onverzoenbaar met de evolutie van onze tijd en met de pluralistische democratie om een mens van één enkel type te vormen. De hedendaagse democratie wil de ontwikkeling verzekeren van de personen die een kritische kijk hebben op de wereld.

De universiteit, als best ontwikkelde sektor van de maatschappij verliest zijn autonomie, en wanneer men beweert dat ze niet in staat zou zijn zichzelf te besturen leidt dit tot de ontkenning dat de democratie in ons land kan functioneren. De ondergeschiktheid van alle hogere onderwijsinstellingen aan het bevel van een commissie, die overdreven bevoegdheden heeft en die samengesteld werd door benoemingen, roept ernstige bezorgdheid op voor de toekomst van het land. Zo belemmert ze reeds de degelijke opvoeding van jongeren evenals de wetenschappelijke activiteit. Het is om deze reden dat wij het nodig achten dat de structuur van de Hoge Onderwijsraad (YOK) zonder dralen gewijzigd wordt in de zin van een autonomie gebaseerd op het kiesprincipe.

Wij willen de nadruk leggen op het feit dat het voor de beschaving een essentiële voorwaarde is de juridische en effectieve beperkingen die zwaar wegen op het ontstaan van intellectuele en artistieke producties, op te heffen en de denkers en artiesten - en tegelijkertijd alle burgers - de universele garanties te geven. Een gezonde ontwikkeling van de maatschappij veronderstelt:

- de vrijheid om artistieke werken te scheppen en te verspreiden, van om het even welke aard,
- de totale afschaffing van de censuur die uiterst hinderlijk is voor de kulturele scheppingen,
- geen enkel onderwerp mag taboe zijn,
- dat de verantwoordelijkheid voor het strafrecht uitsluitend bij normale rechterlijke instanties zou liggen.

Dit alles in aanmerking genomen, denken wij, ons bewust van onze verantwoordelijkheid tegenover de maatschappij, in alle ernst dat de hedendaagse democratie, hoewel zij verschilt in verschillende landen in functie van specifieke situaties, toch een essentiële, onveranderlijke basis heeft; dat ook onze natie de instellingen en de principes aangenomen heeft waaruit deze basis bestaat; dat het nodig is met democratische methodes alle wettelijke beschikkingen en praktijken die in strijd zijn met die essentiële basis uit te schakelen en dat wij op die manier een betere en meer zekere uitweg zullen vinden voor de crisis die we doormaken.

REGERING BEDREIGD

De toornige speech van Generaal Evren over de petitie van de intellectuelen was niet alleen bedoeld voor deze laatsten maar was tevens gericht tot de politieke en sociale machthebbers die onafhankelijk durven handelen en de huidige grondwet proberen te veranderen.

Met de woorden "Ik sta borg voor de grondwet en ik zal me blijven verzetten tegen iedere wijziging van de grondwet," wil Generaal Evren benadrukken dat zelfs indien een toekomstige parlementaire meerderheid de grondwet zou proberen te veranderen, hij de superioriteit van de wil van het volk niet zal erkennen.

Het "verkozen" parlement heeft in feite geen enkele macht wat betreft zaken van wet en orde. Het is nog steeds de Nationale Veiligheidsraad, voorgezeten door Evren en bestaande uit vier legerchefs, 3 vroegere legerchefs en 4 regeringsleden die de desbetreffende regeringspolitiek bepaalt. De laatste vergadering van deze raad had plaats op 7 mei 1984 in Ankara. Dezelfde raad besloot eerder om de krijgswet in bepaalde provincies te vervangen door de noodtoestand.

Wat betreft de economische aangelegenheden ziet het er naar uit dat Generaal Evren de regering wat meer vrijheid laat. Gezien Evren en premier Ozal beiden gebonden zijn aan de richtlijnen van het IMF werd bijna niet afgeweken van de economische politiek die op lange termijn toegepast moet worden. Niettegenstaande handelt Evren niet oprecht met betrekking tot de economische beslissingen op korte termijn van de regering, zoals de prijsstijgingen die de ontevredenheid van het volk opwekken. In een toespraak van 28 mei over de klachten van de burgers, zei hij: "Wanneer de President van de Republiek zich mengt in de economische politiek van de regering zal deze beschouwd worden als de politiek van de President van de Republiek. Wanneer ik tussenbeide kom in de economische politiek van de regering kan deze, wanneer de situatie

verslechtert, beweren dat dit te wijten is aan de inmenging van de President van de Republiek."

Het is duidelijk dat Evren de verantwoordelijkheid voor alle onpopulaire economische maatregelen op de rug van Ozal wil schuiven, om daarna zelf de rol van scheidsrechter te spelen in geval van politieke beroering, om dan Ozal's regering te vervangen door een ander team dat trouw is aan de "President van de Republiek".

Het is een feit dat Ozal's populariteit reeds daalt wegens de snelle stijging van het inflatiepercentage. Zelfs de dagelijkse pers rond de hoofdstad startte een campagne van kritiek op de economische politiek van de regering, door de gevolgen van het hoge inflatiepercentage, dat het laatste jaar reeds tot 56 procent steeg, te dramatiseren.

Generaal Evren ondernam nog enkele andere stappen teneinde de indruk te geven dat hij het niet volledig eens is met de huidige regering. In een brief aan Ozal leverde hij onlangs felle kritiek op de regering in verband met de aanstelling van bepaalde personen als waarnemend directeur op sleutelposten.

In aanmerking genomen dat Generaal Evren, vóór de algemene verkiezingen een campagne tegen Ozal voerde (zie *Bulletin* november 1983) leidden deze nieuwe stappen tot speculaties als zou de "President van de Republiek" een nieuwe regering zoeken.

Volgens *The Turkish Daily News* van 5 juni ontmoetten de leden van de laatste militaire regering elkaar in een restaurant om de staat van zaken in het land te bespreken en na te gaan welke nieuwe mogelijkheden er bestaan om de zes maanden oude regering Ozal te kelderen. Het diner zou voorgezeten zijn door de gepensioneerde admiraal, ex-premier Bülent Ulusu.

"Het land bevindt zich in een ernstige situatie en indien er nu niets gedaan wordt kan het te laat zijn," zei een lid van de groep. "De Moederland Partij heeft getoond dat zij niet beschikt over de nodige mannen en de bekwaamheid om de inflatie te stoppen. In het

begin van de regeringsperiode werd over het algemeen geloofd dat Ozal de enige persoon was die de stijgende prijzen kon drukken en die een oplossing kon vinden voor de lijdende middenklasse ("werkmensen in Ozal's jargon). Zijn vijf maanden oude regering heeft echter bewezen dat de verwachtingen van de natie ongegrond waren."

Na deze vergadering met gesloten deuren ontving Generaal Evren op 6 juni de voorzitters van de oppositiepartijen die vertegenwoordigd zijn in de Nationale Vergadering, een ander gebaar dat de geruchten versterkte als zou de "President van de Republiek" een "nationale coalitie-regering", voorgezeten door de gepensioneerde admiraal Ulusu, willen vormen. Dit is in feite een term die in 1971 gebruikt werd nadat de burgerregering omvergeworpen werd door de militairen.

Er niet in slagend de steun van het volk te behouden, en tenoverstaan van de aanvallen van het Presidentieel Paleis, kwam de Moederland Partij (ANAP) van Ozal plots terecht in een multidimensionele verwarring. De moeilijkheden van premier Ozal verergerden, dit vooral te wijten aan conflicten tussen de vier tendenzen van de oppositie die beweerden zich verzoend te hebben binnen het kader van de Moederland Partij:

- de strekking van de ontbonden Nationale Heilspartij (MSP), islamitisch fundamentalistisch;
- de strekking van de ontbonden Partij voor Nationalistische Aktie (MHP), neo-fascistisch;
- de strekking van de ontbonden Justitiepartij (AP), rechts;
- de strekking van de Republikeinse Volkspartij (CHP), centrum-links.

Het is juist dat bij gebrek aan een echte vertegenwoordiging van deze strekkingen in het parlement, Ozal erin slaagde stemmen te krijgen van degenen die voorheen voor deze strekkingen stemden. De harde kern van de partij bestaat echter uit vroegere activisten van de islamitisch fundamentalistische en de fascistische partij.

Turgut Ozal zelf blonk vóór de coup uit als een prominente figuur van de Nationale Heilspartij. Terwijl hij vice-premier was van de militaire regering stond zijn broer Korkut Ozal terecht in het MSP-proces. Deze kon geen plaats in de ANAP krijgen wegens het verbod op politieke activiteiten voor topleiders van de ontbonden politieke partijen.

Yusuf Ozal echter, een andere broer van de premier, werd onlangs benoemd tot chef van de Staatsorganisatie voor Planning, wat nog meer kritiek tegen Ozal deed oplaaien.

Veel leiders van de ANAP deden hun eerste politieke ervaring op in de rangen van de ontbonden MSP. Dit zijn onder andere:

- vice-premier Kaya Erdem;
- minister van Nationale Opvoeding Vehbi Dinçerler;
- minister van Gezondheid en Sociale Voorzorg Aid Mehmet Aydın;
- minister van Energie en Natuurlijke Bronnen Celal Büyükbas;
- minister van Binnenlandse Zaken Ali Tanrıyar;
- minister van Waters en Bossen Hüsnü Dogan.

De neo-fascistische strekking wordt in het bestuur van de ANAP vertegenwoordigd door sekretaris-generaal Mustafa Tasar. Deze tendens heeft reeds verscheidene zetels in de huidige regering:

- minister van Staat Halil Sivgin,
- minister van Staat Kazım Oksay,
- minister van Staat Mesut Yılmaz,
- minister van Kommunikatie Veysel Atasoy,
- vice-sekretaris Hasan Celal Güzel.

Dankzij het succes van de ANAP bij de gemeenteraadsverkiezingen werden de meeste burgemeesterambten ingenomen door vertegenwoordigers van deze twee politieke strekkingen.

Er staan neo-fascistische activisten aan het hoofd van het gemeentebestuur van Erzincan, Erzurum, Adapazarı, Bingöl, Elazığ, Yozgat, Gaziantep, Antakya, Kastamonu en vele andere kleine steden.

Het belangrijkste is echter dat de burgemeester van de hoofdstad Ankara, Mehmet Altınsoy, tussen 1965 en 1969 afgevaardigde van de MHP was in het parlement.

Dit zijn de eerste beslissingen van de gemeenteraad voorgezeten door Altınsoy:

- de naam van het stadspark "Abdi İpekçi" (dit is de naam van een bekend turks journalist die vermoord werd door Mehmet Ali Ağca, die de mislukte aanslag op de paus pleegde) werd veranderd;
- het Hittieten-monument werd vervangen door een presidentieel symbool (de neo-fascisten ontkennen het feit dat één van de eerste volkeren die in Anatolië leefden, de Hittieten waren);

- het Lausanneplein werd het Malazgirtplein (het Verdrag van Lausanne is het internationaal document dat de huidige staatsgrenzen bepaalt. Deze grenzen worden niet erkend door de neo-fascisten die al het grondgebied in Azië dat bewoond wordt door turken, opeist. Malazgirt is de naam van de plaats waar de veldslag plaats had die de weg voor de verovering van Anatolië, door uit Azië komende turken, vrijmaakte.)

De twisten tussen deze twee grootste tendenzen binnen de ANAP beletten dat Ozal een coherent politiek kan voeren.

Men meldt tevens dat er geen eensgezindheid bestaat binnen de Ministerraad. "Twee bijzonder belangrijke ministers, wiens verantwoordelijkheden grotendeels samenvallen, staan op het punt elkaar te vermoorden. Verscheidene ministers hebben totaal verschillende ideeën over de manier waarop de vele problemen van het land dienen opgelost te worden. Neem bijvoorbeeld minister van Financiën en Douane Vural Arıkan en vice-premier Kaya Erdem. Op geen enkel punt komen hun meningen overeen." (*The Turkish Daily News*, 4 juni 1984)

Terwijl Kaya Erdem, net zoals Ozal, naar voor kwam als de kampioen in het toepassen van monetaristische maatregelen ten nadele van de arbeiders en de ondernemingen, vindt Arıkan dat de regering deze politiek zou moeten herzien op een manier die toelaat de koopkracht van de arbeider omhoog te halen en het bankroet van kleine ondernemingen te voorkomen.

De donderslag van de "denkbeeldige" exportvergrootte de onenigheid binnen de regering. Volgens een economische beslissing van de regering kunnen exporteurs een flinke belastingvermindering krijgen indien ze kunnen bewijzen dat ze hun goederen werkelijk uitvoerden. Deze aanmoedigingsmaatregel, die zes maanden toegepast werd, leverde een verbluffend resultaat op en de turkse export steeg met 50 percent. Een onderzoek naar de gegevens wees echter uit dat 90 percent van de turkse export naar Zwitserland en 25 percent van deze naar West-Duitsland slechts schijn waren en dat ten minste acht exportfirma's miljoenen aan belastingen in hun zak gestoken hadden. Deze onthulling verwekte zelfs in de handelskringen van het land boze reacties.

Uit protest tegen de daling van de koopkracht en tegen de beperkingen op het gebruik van de vakbondsrechten organiseerde de Confederatie van Turkse Vakbonden (TURK-IS) twee massa-meetings in Izmir en Istanbul. Hoewel deze samenkomsten van arbeiders, de eerste sinds de militaire coup, plaats hadden onder toezicht van de krijgswet en geleid werden door de

kollaborerende leiders van Türk-Is, leverden de deelnemers kritiek op de politiek van de regering, schreeuwden slogans en vroegen om "Vrijheid, brood en vrede."

Kortom, na zes maanden regeren bevindt Ozal's partij zich in een uiterst netelige positie: er zijn de aanvallen van de arbeiders enerzijds en de ontevredenheid van de handelsmilieus anderzijds. Het ergst is

echter de innerlijke onenigheid en de conflicten binnen de ANAP, een partij die, met de woorden van *The Economist* van 16 juni 1984 "voor het grootste deel bestaat uit opportunisten die verleden herfst in het bootje van M. Ozal sprongen..."

En Generaal Evren wacht tot volgende herfst om de rekening te vereffen!

STAATSTERREUR

2 HONGERSTAKERS OVERLEDEN; AKTIE GAAT VERDER

Na twee maand hongerstaking in de turkse gevangissen tegen de mishandeling daar, zijn twee politieke gevangenen overleden en liggen drie anderen in coma. Deze informatie, verstrekt door familieleden, is tot de buitenlandse pers doorgedrongen ondanks de intimidatiepogingen van de militaire junta; Generaal Evren verbodde de turkse kranten er melding van te maken.

Abdullah Meral, vroeger militant van Dev-Sol (Revolutionair Links), wiens overlijden op 15 juni bekendgemaakt werd, was begin juni samen met 14 andere hongerstakers gehospitaliseerd.

En op 17 juni waren het de vrienden van Mehmet Fatih Oktulmus die meldden dat deze laatste bezwaken was. Oktulmus was militant van een linkse organisatie, TIKB. Beiden stierven in het militair ziekenhuis van Istanbul.

De protestbeweging van politieke gevangenen was begonnen op 11 april jongstleden. Ongeveer 500 gevangenen van Metris en Sagmalcilar, in Istanbul, gingen toen in hongerstaking om het statuut van politieke gevangene en het ophouden van de mishandeling, waarvan ze het slachtoffer zijn, te bekomen.

Gelijkaardige hongerstakingen die in het begin van het jaar gehouden werden in de gevangissen van Ankara en Diyarbakir, hadden de dood van 11 gevangenen tot gevolg.

De militanten die er het ergst aan toe zijn door de gevolgen van de hongerstaking in Istanbul zijn Durusun Karatas en Ibrahim Erdogan, die in een hopeloze coma zouden liggen. Hun ouders verwachten ieder ogenblik dat ze zullen sterven.

De hongerstaking van de politieke gevangenen werd door de militaire autoriteiten slechts één maal bevestigd. Zij hadden in de twee gevangissen bezoeken "georganiseerd" van een vooringenomen en welwillende "onderzoekscmissie" van de Raad van Europa (delegatie die er voor de rechtse meerderheid de aanleiding van was dat de vertegenwoordiging van Ankara opnieuw alle rechten kreeg).

Eén maand later, op 10 mei 1984 liet de Generale Staf van de Turkse Strijdkrachten weten dat 113 gevangenen van de gevangenis van Metris en 153 van de gevangenis van Sagmalcilar hun hongerstaking die op 11 april begonnen was, verderzetten.

NIEUWE VEROORDELINGEN

Een reeks politieke processen die na de militaire coup ingespannen werden, eindigden de laatste maand met zware veroordelingen en van de honderden slachtoffers van de militaire rechtspraak werden er 37 ter dood veroordeeld.

3.5, in Ankara, een militant van Kurtulus tot 16 maand opsluiting wegens het beledigen van de veilig-

heidsdienst tijdens zijn proces.

6.5, in Adana, 2 leden van de Arbeiderspartij van Koerdistan (PKK) ter dood veroordeeld, een andere tot levenslang en 12 anderen tot diverse celstraf. In Malatya kregen 43 leden van de Revolutionaire KP van Turkije (TDKP) gevangenisstraffen die tot 28 jaar gingen. In Izmir kregen 3 rechtse activisten tot 3 jaar gevangenis.

6.5, in Adana, 5 leden van de Noodgroep en één militant van TDKP tot gevangenisstraf tot 13 jaar.

13.5, in Ankara, een lid van TDKP tot 21 jaar cel.

17.5, in Ankara, 3 leden van de "Derde Weg" tot 8 jaar.

19.5, in Diyarbakir, 153 leden van de Arbeiderspartij van Koerdistan (KIP) tot 25 jaar. De vroegere burgemeester van Diyarbakir, Mehdi Zana tot 7 jaar en 8 maand gevangenis. In Istanbul 12 leden van de Revolutionaire Volksunie (DHB) tot 16 jaar.

23.5, in Izmir, 13 leden van Dev-Yol tot de doodstraf, 14 tot levenslang en 80 anderen tot straffen tot 26 jaar.

25.5, in Ankara, een rechts activist ter dood veroordeeld en een andere tot 16 jaar gevangenis.

26.5, in Diyarbakir, 65 leden van de koerdische organisatie Rızgari tot straffen tot 14 jaar. In Izmir, 3 leden van DHB tot levenslang, 14 anderen tot straffen tot 16 jaar.

30.5, in Adana, één lid van de Noodgroep tot de doodstraf, twee tot levenslang en 11 anderen tot diverse gevangenisstraffen. In Ankara, 7 leden van Dev-Yol tot straffen tot 15 jaar. In Istanbul, 7 leden van de KP van Turkije/Marxistisch-Leninistisch (TKP/ML) ter dood veroordeeld, 8 tot levenslang en 129 anderen tot straffen tot 24 jaar.

31.5, in Istanbul, in een ander proces van TKP/ML 11 personen ter dood veroordeeld, 2 tot levenslang en 50 anderen tot straffen tot 20 jaar. In Erzincan, 2 leden van Kurtulus ter dood veroordeeld, 14 tot gevangenisstraffen die tot 29 jaar gaan.

NIEUWE VAKBONDSPROCESSEN

De militaire prokureur van het krijgswetbevel van Istanbul spande nieuwe rechtsgedingen in tegen vakbondsleiders en het aantal aangeklaagden in het hoofdproces van DISK die ter dood veroordeeld kunnen worden, steeg tot 76. Onder de personen die in het DISK-proces terechtstaan met als eis de doodstraf zijn o.a. de beroemde turkse schilder Orhan Taylan en de voorzitter van de Vakbond voor Openbare Werken (Baysen), Abdurrahman Cevdet Ozhasirci.

Van de vakbondsprocessen die gehouden worden voor militaire rechtbanken werden er trouwens 3 uitgebreid door de toevoeging van nieuwe gedaagden: 5 personen bij Yeni Haber-Is, 6 bij Sine-Sen en 14 bij Baysen. Alle beklaagden kunnen tot 20 jaar gevangenis krijgen.

./..

FASCISTISCHE VAKBOND HEROPEND

Terwijl DISK en zijn aangesloten bonden nog steeds verboden zijn en hun leiders nog steeds terechtstaan voor militaire rechtbanken, werd de Confederatie van Nationalistische Vakbonden (MISK), die ook net na de coup verboden werd, met toelating van de militaire overheid heropend. In feite spanden de militaire aanklagers geen rechtsvervolging in tegen de ambtenaren van deze nevenorganisatie van de neo-fascistische MHP. Dit ondanks het feit dat de veiligheidsdienst een grote hoeveelheid wapens en munitie vond in het hoofdbureau van de bond.

ANDERE NIEUWE PROCESSEN

3.5, in Izmir, tegen 7 personen die ervan beschuldigd worden geprobeerd te hebben de Volksbevrijding-partij/front van Turkije (THKP/C) te herorganiseren.

6.5, in Ankara werden de voorzitter van de Landbouwersvereniging van Turkije, Ibrahim Yetkin, de voorzitter van de Bond van Landbouwerkamers van Turkije, Osman Ozbek, en de voorzitter van de Vereniging van Landbouwingenieurs, Sami Dogan, in staat van beschuldiging gesteld wegens hun kritiek op de lage staatssubsidies voor landbouwproducten. Ze worden ervan beschuldigd politieke verklaringen afgelegd te hebben in naam van hun verenigingen. Dit is de eerste toepassing van de nieuwe anti-demokratische wet op de verenigingen.

23.5, in Istanbul werden 10 ex-leden van het bestuur van de Balievereniging van Istanbul ervan beschuldigd de wet op de balieverenigingen overtreden te hebben omdat zij hun vroegere voorzitter Orhan Aypaydin niet verboden om zijn beroep van advocaat aan de balie uit te oefenen nadat hij gearresteerd werd in verband met het proces van het Turks Vredescomité.

VERVOLGING VAN POLITICI

Terwijl de rechtsprocedure tegen de Partij van de Juiste Weg (DYP) aan de gang is voor het Constitutioneel Hof en haar voorzitter, Yildirim Avcı door de militaire aanklagers vervolgd wordt wegens zijn verkiezingstoespraken, werd ex-premier Bülent Ecevit op 16 mei gedagvaard op het bureau van de militaire aanklager van Ankara. Hij wordt ervan beschuldigd de verbodsbepalingen die de militaire junta oplegde, overtreden te hebben door te verklaren dat hij niet zou gaan stemmen bij de gemeenteraadsverkiezingen.

Op 30 mei werden in Istanbul tevens 3 ambtenaren van de voornaamste oppositiepartij SODEP in staat van beschuldiging gesteld wegens hun verklaringen over de verkiezingen die ze aflegden vóór de gemeenteraadsverkiezingen.

MASSALE ARRESTATIES

10.5, in Istanbul, 42 veronderstelde leden van Kurtulus (Bevrijding).

17.5, in Izmir, 7 veronderstelde leden van Dev-Sol.

24.5, in Izmir, 25 veronderstelde leden van de Stem van de Arbeid, een fractie van TKP. Zij worden ervan beschuldigd enkele illegale akties gevoerd te hebben op 1 mei.

25.5, in Elazığ, 16 veronderstelde Dev-Sol-leden.

26.5, in Elazığ, 9 veronderstelde TKP/ML-leden.

27.5, in Izmir, 33 veronderstelde Dev-Yol-leden.

ZANGER VEROORDEELD

Een turks zanger, Rahmi Saltuk, die tijdens een concert meer liedjes ten beste gaf dan voorzien was in

het programma dat goedgekeurd werd door de militaire overheid, werd op 9 mei tot 3 maand gevangenis, omgezet in een geldboete, veroordeeld.

De zanger-componist werd schuldig bevonden aan het "niet-respekteren van de wetten" door het zingen van supplementaire nummers, waarvan nochtans geen enkel verboden was. Zijn concert vond verleden zomer plaats in Bodrum. Zoals voor iedere manifestatie in Turkije, onderworpen aan de staat van beleg, moest de zanger de toelating vragen van de militaire autoriteiten. Deze werd gegeven voor een programma van 20 liedjes.

Het enthousiasme van het publiek bracht Saltuk er echter toe nog andere nummers te brengen.

Anderzijds werd de populaire zangeres Selda Bagcan op 24 april aangehouden wegens kommunistische propaganda, dit op een plaat die ze in 1978 opnam in West-Duitsland. De zangeres, die tot 15 jaar gevangenis veroordeeld kan worden, werd op 24 mei gehandboeid naar het bureau van de procureur gebracht.

PERSPROCESSEN

Op 16 mei werd Müsfik Erem, een architect, in Istanbul door een militaire rechtbank veroordeeld tot 6 jaar en 3 maand gevangenisstraf voor het maken van kommunistische propaganda in een kalender die hij in 1976 uitgaf.

Drie dagen later werd Ahmet Tastan, verantwoordelijk uitgever van het maandblad Urün, dat door de militairen verboden werd, tot 18 maanden gevangenis veroordeeld omdat hij het kommunisme preeste.

Eind mei spande de militaire aanklager van Istanbul een nieuw rechtsgeding in tegen ex-ambassadeur Mahmut Dikerdem wegens een perscommuniqué van het Turks Vredescomité dat in 1980 uitgegeven werd. Hij wordt ervan beschuldigd het comité hierdoor betrokken te hebben in de politiek. Dikerdem, de voorzitter van het Turks Vredescomité, werd reeds tot 8 jaar gevangenis veroordeeld en is in behandeling in een ziekenhuis.

BOEK VERBODEN

Op 2 juni maakte de militaire procureur van Istanbul bekend dat het drukken, verspreiden en het in het bezit hebben van een boek getiteld 'Elke morgen opnieuw' verboden is en dat een rechtsprocedure ingespannen werd tegen de auteur ervan, Hakkı Gümüstas.

45 LERAARS VEROORDEELD

Op 29 mei werden in Ankara 45 onderwijzers van de lagere school elk veroordeeld tot 2 maand gevangenis en 1500 TL boete omdat ze in 1978 deelnamen aan een boycotaktie uit protest tegen het bloedbad van Kahramanmaraş.

PROFESSOR ONTSLAGEN

In Izmir werd professor Oguz Makal door de rektor van de Universiteit van de 9de September ontslagen uit zijn academisch ambt aan de fakulteit voor Schone Kunsten, dit zonder enige opgave van reden.

GEGEVENS OVER PERSPROCESSEN

Volgens gegevens die verstrekt werden door het ministerie van Justitie waren er op 16 mei 1984, 160 aanhoudingsbevelen tegen journalisten afgeleverd door burgerlijke aanklagers. 119 daarvan werden beschuldigd van het niet-respekteren van de perswet, 20 wegens obscene publikaties, 20 wegens schriftelijke

beledigingen aan individu's en één wegens publikatie met het doel het huidige regime omver te werpen.

De journalisten die veroordeeld werden of die nog terechtstaan voor krijgswethoven zijn niet begrepen in dit aantal.

SOLIDARITEIT IN LAVAL

Het Europees Comité voor de Verdediging van de Vluchtelingen en Immigranten (CEDRI) maakte tijdens een bijeenkomst die op 21 mei 1984 georganiseerd werd in samenwerking met het Turks-Pools Comité van Laval (Frankrijk), bekend dat op die dag 360 gemeentebesturen uit 17 Europese landen hun solidariteit betuigden met de verkozenen en de inwoners van Fatsa in Turkije. 760 inwoners en verkozenen van deze stad staan nog steeds terecht voor militaire hoven en 268 van hen, tussen 14 en 95 jaar oud, lopen het gevaar ter dood veroordeeld te worden.

AANBEVELING VAN IVVV

Het uitvoerend comité van het Internationaal Verbond voor Vrije Vakbonden nam tijdens zijn bijeenkomst in mei in Brussel, een resolutie aan die de regering Ozal aanbeveelt de nieuwe wetgeving op het arbeidsleven aan te passen, conform aan de eisen van Türk-Is, de Turkse vakbondscentrale die aangesloten is bij IVVV.

Anderzijds richtte de Internationale Arbeidsorganisatie zich met een gelijkaardig verzoek tot de regering

Ozal en verzocht zij vooral de wetten op het recht van CAO's, vakbonden, staking en lock-out te wijzigen.

NEEN AAN DUITSE DELEGATIE

Volgens de *Frankfurter Allgemeine Zeitung* van 1 juni liet de Turkse overheid weten dat ze tegen het zenden van een Duitse parlementaire delegatie naar Turkije is. Op 31 maart keurde de Bundestag een motie van de Groenen goed waarin gevraagd wordt een delegatie naar Turkije te sturen om een onderzoek in te stellen naar de toestand van de mensenrechten daar.

HET HANDVEST VAN DE IMMIGRANTEN

Ter gelegenheid van de Europese verkiezingen stelde het Verbindingscomité van organisaties van immigranten-arbeiders in België (CLOTI) op 24 mei in de perszaal van het Europees Parlement in Brussel een handvest van 33 punten voor, het "Handvest van de Vergetenen van de Europese democratie".

Meer dan 10 miljoen immigranten en vluchtelingen worden inderdaad, net zoals bij de gemeenteraads- en de algemene verkiezingen, uitgesloten voor de Europese verkiezingen. Het Handvest van 33 punten, dat tevens ondertekend werd door Info-Türk, als lid van CLOTI, bevat een echt programma voor de harmonieuze opname van de immigranten in de Europese maatschappij. Tijdens de persconferentie drongen de immigrantenorganisaties aan op een Europa van de volkeren en niet op een Europa van de handelaars.

RESOLUTIE VAN HET EUROPEES PARLEMENT OVER TURKIJE

Zoals we in het vorig Bulletin reeds berichtten, nam het Europees Parlement op 24 mei 1984 twee voorstellen tot resolutie over Turkije aan. Wij publiceren deze die ingediend werd door de Duitse afgevaardigde Von Hassel:

Het Europees Parlement,

- met betrekking tot de bijgevoegde verklaringen over de fundamentele rechten, op 24.4.1977 ondertekend door het Parlement, de Raad en de Commissie,

- met betrekking tot de inleiding van het akkoord van 23.12.1963 tussen de EEG en Turkije, die de vastberadenheid benadrukt om de vrede en de vrijheid in stand te houden en te versterken door de gemeenschappelijke inspanningen om de hoogste doelstellingen van het Verdrag, dat de grondslag vormt van de EEG, te bereiken,

- met betrekking tot de resolutievoorstellen van Mw. Charzat en anderen betreffende de gevangenisomstandigheden en de hongerstaking in Turkse gevangenen en van M. Kyrkos betreffende de dood van 12 politieke gevangenen in Turkije

1. Merkt op dat krachtens de verkiezingen van de Turkse Grote Nationale Vergadering en de recent gehouden gemeenteraadsverkiezingen, Turkije de eerste stappen gezet heeft naar het herstel van de pluralistische democratie, hoewel deze verkiezingen slechts van geringe betekenis zijn, gezien de van kracht zijnde krijgswet;
2. Herinnert eraan dat Turkije, door de Europese Conventie van de Mensenrechten te ondertekenen, zich ertoe verbond de mensenrechten te respecteren;
3. Protesteert, in het licht van de resultaten van de reeds vermelde hoorzitting die gehouden werd door de Commissie voor Politieke Zaken, tegen:
  - het toepassen van foltering en intimidatie en de langdurigheid van strafrechtelijke processen die lopen voor militaire hoven,
  - de ter dood veroordelingen in vele gevallen en het eisen van die straf door de militaire vervolgers,

- en het beperken van de persvrijheid;

4. Dringt er bij het Parlement van Turkije (evenals bij de militaire overheid in de provincies onder krijgswet) op aan een einde te maken aan deze betreuzenswaardige staat van zaken en het volledig respect voor de mensenrechten te garanderen;
5. Beschouwt de stappen ondernomen door de Turkse overheid om commissies op te richten die aantijgingen over foltering en mishandeling in gevangnissen moeten onderzoeken, als positief;
6. Vraagt dat degenen die verantwoordelijk zijn voor de schending van de mensenrechten rekenschap gevraagd wordt en dat de onschuldige slachtoffers zoveel mogelijk schadeloos gesteld worden;
7. Dringt er bij de Turkse Grote Nationale Vergadering op aan, op basis van de traditionele vriendschappelijke relatie tussen de volkeren van de Europese Gemeenschap en de associatie-relatie tussen de EEG en Turkije, druk uit te oefenen opdat de krijgswet over het hele land opgeven wordt, en praktische maatregelen te treffen voor het verlenen van amnestie aan politieke gevangenen;
8. Is ervan overtuigd dat alleen maatregelen die leiden tot het herstel van de democratie en het respect voor de mensenrechten, enige normalisering kunnen brengen in de relatie Turkije-EEG en voor de garantie in de nabije toekomst van het hervatten van het werk van de instellingen van de Associatie EEG-Turkije;
9. Gelast zijn voorzitter deze resolutie door te geven aan de Commissie en de Raad van de Europese Gemeenschappen, de ministers van Buitenlandse Zaken van de Europese Gemeenschappen, de regeringen van de lidstaten, de Turkse Grote Nationale Vergadering en de Turkse regering.